

พระราชกฤษฎีกา

ออกตามความในประมวลรัษฎากร
ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๗๙๒)
พ.ศ. ๒๕๖๘

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ

พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๘
เป็นปีที่ ๑๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่บุคคลธรรมดาและบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล
ในบางกรณี

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๓ (๑)
แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๑๐)
พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร
ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ๗๙๒) พ.ศ. ๒๕๖๘”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชกฤษฎีกานี้

“จังหวัดท่องเที่ยวรอง” หมายความว่า เขตจังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดจันทบุรี จังหวัดชัยนาท จังหวัดชัยภูมิ จังหวัดชุมพร จังหวัดเชียงราย จังหวัดตรัง จังหวัดตราด จังหวัดตาก จังหวัดนครนายก จังหวัดนครพนม จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดนราธิวาส จังหวัดน่าน จังหวัดบึงกาฬ จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดปัตตานี จังหวัดพะเยา จังหวัดพิจิตร จังหวัดพิษณุโลก จังหวัดเพชรบูรณ์ จังหวัดแพร่ จังหวัดมหาสารคาม จังหวัดมุกดาหาร จังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดยโสธร จังหวัดยะลา จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดระนอง จังหวัดราชบุรี จังหวัดลพบุรี จังหวัดเลย จังหวัดลำปาง จังหวัดลำพูน จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสกลนคร จังหวัดสตูล จังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดสระแก้ว จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดสุโขทัย จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดหนองคาย จังหวัดหนองบัวลำภู จังหวัดอ่างทอง จังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดอุดรธานี จังหวัดอุตรดิตถ์ จังหวัดอุทัยธานี และจังหวัดอุบลราชธานี

“โฮมสเตย์ไทย” หมายความว่า สถานที่พักชั่วคราวซึ่งเจ้าของบ้านนำพื้นที่ใช้สอยภายในบ้าน มาดัดแปลงเป็นห้องพักและจัดบริการสิ่งอำนวยความสะดวกตามสมควร โดยเรียกค่าตอบแทนจากผู้พัก อันมีลักษณะเป็นการประกอบกิจการเพื่อหารายได้เสริม และมีจำนวนไม่เกินสี่ห้อง มีผู้พักรวมกันไม่เกินยี่สิบคน และได้ขึ้นทะเบียนกับกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

“สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” หมายความว่า สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม มาตรา ๔ ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน ๒ หมวด ๓ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ให้แก่บุคคลธรรมดา สำหรับเงินได้เท่าที่ได้จ่ายเป็นค่าบริการให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ค่าที่พักโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม ค่าที่พักโฮมสเตย์ไทย หรือค่าที่พักในสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ทั้งนี้ สำหรับการเดินทางท่องเที่ยว ณ ที่ตั้งในจังหวัดท่องเที่ยวรองหรือในเขตพื้นที่ท่องเที่ยวอื่นใดที่อธิบดีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ตามจำนวนที่จ่ายจริงแต่รวมกันแล้วไม่เกินหนึ่งหมื่นห้าพันบาท

ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบกิจการโฮมสเตย์ไทย หรือผู้ประกอบการสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตามวรรคหนึ่ง ต้องเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียน ภาษีมูลค่าเพิ่ม

มาตรา ๕ การได้รับสิทธิยกเว้นภาษีเงินได้ตามมาตรา ๔ ต้องเป็นค่าบริการหรือค่าที่พัก ที่ได้จ่ายไปตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๗ ถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๗ โดยบุคคลธรรมดาที่ได้จ่ายค่าบริการหรือค่าที่พักดังกล่าวต้องได้รับใบกำกับภาษีตามมาตรา ๘๖/๔

แห่งประมวลรัษฎากร ที่ได้จัดทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา ๓ โสฬส แห่งประมวลรัษฎากร และให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๖ ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ตามส่วน ๓ หมวด ๓ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล สำหรับเงินได้เท่าที่ได้จ่ายไปในการอบรมสัมมนาภายในประเทศ ที่จัดให้แก่ลูกจ้าง ดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับเงินได้เป็นจำนวนร้อยละหนึ่งร้อยของรายจ่ายในการอบรมสัมมนาที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจัดให้แก่ลูกจ้าง ณ ท้องที่ในจังหวัดท่องเที่ยวหรือในเขตพื้นที่ท่องเที่ยวอื่นใด ที่อธิบดีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

(๒) สำหรับเงินได้เป็นจำนวนร้อยละห้าสิบของรายจ่ายในการอบรมสัมมนาที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจัดให้แก่ลูกจ้าง ณ ท้องที่อื่นซึ่งมิใช่ท้องที่ตาม (๑)

(๓) สำหรับเงินได้เป็นจำนวนร้อยละห้าสิบของรายจ่ายในการอบรมสัมมนาที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจัดให้แก่ลูกจ้างในท้องที่ต่อเนื่องกัน ระหว่างท้องที่ตาม (๑) และท้องที่อื่นซึ่งมิใช่ท้องที่ตาม (๑) และเป็นรายจ่ายในการอบรมสัมมนาที่ไม่สามารถแยกได้โดยชัดแจ้งว่าส่วนใดเป็นรายจ่ายที่เกิดขึ้นในท้องที่ใด

มาตรา ๗ การได้รับสิทธิยกเว้นภาษีเงินได้ตามมาตรา ๖ ต้องเป็นรายจ่ายที่ได้จ่ายไป ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๗ ถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๗ ทั้งนี้ เฉพาะรายจ่าย ดังต่อไปนี้

(๑) ค่าห้องสัมมนา ค่าห้องพัก ค่าขนส่ง หรือรายจ่ายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการอบรมสัมมนา ที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลจ่าย

(๒) ค่าบริการที่ได้จ่ายให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์เพื่อการอบรมสัมมนา

รายจ่ายตามวรรคหนึ่ง บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องจ่ายให้แก่ผู้ประกอบการจดทะเบียน ภาษีมูลค่าเพิ่มและต้องได้รับใบกำกับภาษีตามมาตรา ๘๖/๔ แห่งประมวลรัษฎากร ที่ได้จัดทำ โดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ตามมาตรา ๓ โสฬส แห่งประมวลรัษฎากร เว้นแต่ค่าขนส่งซึ่งได้จ่ายให้แก่ผู้ประกอบการที่ไม่เป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ต้องได้รับใบรับตามมาตรา ๑๐๕ แห่งประมวลรัษฎากร ที่ได้จัดทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ตามมาตรา ๓ โสฬส แห่งประมวลรัษฎากร

การได้รับสิทธิยกเว้นภาษีเงินได้ตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

แพทองธาร ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่เศรษฐกิจไทยและภาคการท่องเที่ยวในปัจจุบันอยู่ในช่วงของการฟื้นตัวอย่างต่อเนื่องจากสถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวและจัดอบรมสัมมนาในจังหวัดท่องเที่ยวรองและในจังหวัดท่องเที่ยวอื่นภายในประเทศให้เป็นที่ไปอย่างต่อเนื่องและทั่วถึง กระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ สนับสนุนการบริโภคและส่งเสริมการจ้างงาน รวมทั้งสนับสนุนการใช้ระบบภาษีอิเล็กทรอนิกส์ สมควรยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่บุคคลธรรมดาเท่าที่ได้จ่ายเป็นค่าบริการหรือค่าที่พักในท้องถิ่นจังหวัดท่องเที่ยวรองหรือในเขตพื้นที่ท่องเที่ยวอื่นใดที่อธิบดีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลเท่าที่ได้จ่ายไปในการจัดอบรมสัมมนาภายในประเทศให้แก่ลูกจ้าง สำหรับรายจ่ายที่บุคคลธรรมดาและบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลได้จ่ายไปตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๗ ถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๗ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้